

MEMOÁR

Könyvtáraink közös emlékezete

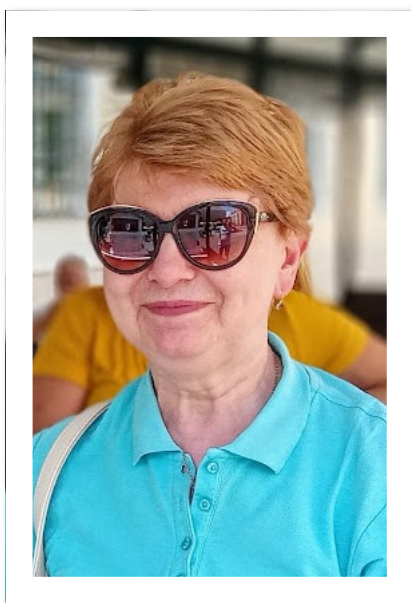
1. történet

Emlékeim az orvosi könyvtárosként ledolgozott több mint 30 évről. Nem csak a szép emlékezem

Felkérést kaptam az *Orvosi Könyvtárak szerkesztőségétől*, hogy hasznos tanácsokkal, praktikus ötletekkel, de leginkább a sokéves gyakorlati tapasztalatommal próbáljam segíteni az aktív könyvtárosok munkáját. Főleg pozitív gondolatokat vártak tőlem, sajnos, én nem csak a szép emlékezem.

Először is nagyon drukkolok, hogy a MOKSZ továbbra is önálló szervezet maradjon. 1996-ban éppen azért küzdöttünk, hogy önálló szervezetünk legyen, megalakulhasson az orvosi könyvtárak összefogásával a Szövetség. Ha csak az *Orvosi Könyvtárak* folyóiratot és a *MOKSZ levelezőlistát*, mint két „sikertermékünket” említtem, akkor mindenképpen megérte a MOKSZ megalapítása, mert szerintem nagymértékben tudják segíteni tagkönyvtáraink munkáját.

5 éve mentem nyugdíjba, 2017. decemberében. 1984. januárjától kezdtem orvosi könyvtárban dolgozni az Egészségügyi Minisztérium épületében működő ESZTIK könyvtárban (Egészségügyi Minisztérium Szervezési, Tervezési és Információs Központja). Az első évek békeévek voltak (csak akkor még nem tudtuk!). PERCZE ESZTER főnöknőtől nagyon sokat tanultam a szakma mellett az emberekkel való kapcsolattartás-

FONTOS TAPASZTALAT

1. Feltétlen kompromisszumkésznek kell lennünk. Meg kell tudni találni azt a pontot, amíg ellenállhatunk a főnök utasításának.
2. Érdeemes a könyvtárról rövid, jól áttekinthető tájékoztatót készíteni, ezt később mindig frissíteni.

ról, a munkatársakért való kiállásról, munkaszervezésről.

1987. július 1-től az ESZTIK könyvtár beleolvadt az Országos Orvostudományi Információs In-

tézet és Könyvtárba (OOIIK). Az OOIKK, majd jogutódjainál dolgoztam tovább gyakorlatilag ugyanabban a könyvtárban könyvtárosként, könyvtárvezető helyettesként, majd 2003. decemberétől nyugdíjazásomig könyvtárvezető munkakörben.

Átszervezések, átnevezések, létszámcsökkentések, költözködések néhány esetben csak a munkaszobákkal (Hold utca, Zrínyi utca, Fogaskerekű utca, Szentkirályi utca), majd a könyvtár állományának összeköltöztetése a két telephelyről, majd ideiglenes helyekre, illetve a könyvtár jelenlegi (végleges?) helyére a Szentkirályi utcai épületbe. Az átszervezések esetében általában új, nem minden esetben könyvtárbarát, főnököket kaptunk.

Utólag végiggondolva magam sem értem, hogy volt erőnk ezt a sok változást túlélni. Az egyik szobánk falán az alábbi felirat szerepelt: *„A végén minden jóra fordul. Ha nem, akkor még nincs vége.”* Ebben bízunk, reméltük, hogy a sok változás végén egy normálisan működő könyvtárban fogunk dolgozni. A változások, nehézségek megedzettek minket. A kisebb gondok, problémák már meg sem kottyantak.

Egy orvosi könyvtárosnak nagyon sokrétű tudásra van szüksége és ezt általában gyakorlat közben lehet megszerezni. Angol

nyelvtudásra, orvosi ismeretekre, adatbázis-keresési gyakorlatra feltétlen szükség van. Leggyakrabban folyóiratcikkekét kérnek a felhasználók, a MOKSZ levelezőlistájának köszönhetően percekben belül megérkeznek a kért cikkek a másik könyvtárba. Ez a könyvtárosok hatékonyságát dicséri.

A könyvtári munka egyfajta szolgálat. Alázatot igényel, hogy mindig a felhasználók igényeit, kéréseit helyezzük az első helyre. Már nyugdíjasként is kap-

tam köszönő levelet olvasóimtól. Azt írták, hogy sohasem felejtik el, hogy mennyit segítettem – pedig csak a munkámat végeztem.

Hát ezért érdemes minden nehézség ellenére könyvtárosként dolgozni!

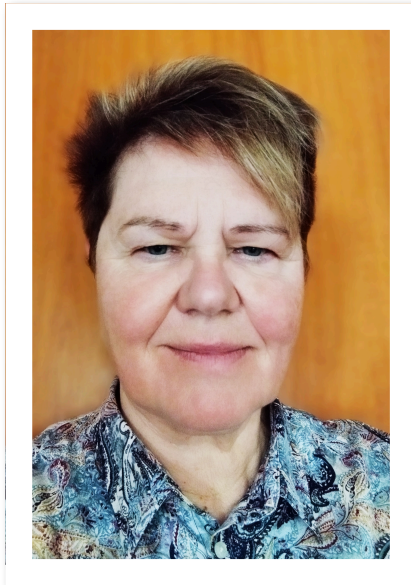
DR. PALOTAI MÁRIA

2. történet

Valami elmúlt...

Szomorú gondolatok törtek rám először akkor, amikor a volt OSSKI (Országos „Frédéric Joliot-Curie” Sugárbiológiai és Sugáregészségügyi Kutató Intézet) könyvtárában tavaly októberben mi, korábbi dolgozók búcsúzni gyülekeztünk. Alig mertem az üveges szekrényekben sorakozó könyvekre nézni. A katalógusfiókokat nem húztam ki. Bocsánatot kértem volt kolléganőmtől, akivel kifizettem az elveszett könyvet. Gyorsan elmentem a találkozóról.

A Törley kastélyban az 50-es évek végén megalapított intézet 2022-ben főosztállyá zsugorodott és új helyszínre költözött. Amikor 1996-ban elkezdtem az intézetben dolgozni, kb. 300 fő dolgozott ott – kutatók, asszisztensek, egyéb munkatársak. A könyvtárban egy korábbi nyugdíjas munkatárs is volt, DR. IGALI SÁNDORNÉ, LILI, aki az intézet lapját és bibliográfiáját

szerkesztette. 2007-ben jöttem el, mert nem szerettem volna titkár-nő lenni. 2022-ben már csak kb. 50-fős személyzet költözött át az új helyre, végzett könyvtáros már évek óta nem volt.

Ezért nem tudok vidám sorokat írni, pesszimistán látom a könyvtárosok jövőjét. A kilencvenes é-

vekben jártam Szombathelyre, a könyvtár-szakra. Már akkor felmerült, hogy a könyvtáros helyett kifejezőbb, modernebb nevet találjunk. Az óriási adatbázisok, az online folyóiratok átvették a korábbi könyvtárosok helyét. A hangyaszorgalmú könyvtárosok módszerei (az adatok jó felvétele, osztályozása...) egyik alapját képezik a mai adatbázisoknak.

Nyugdíjasként sajnós nem tudok lelkesítő gondolatokat írni a könyvtári közösségnek, csak bízom benne, hogy jobbra fordul a sorsuk. Jó, hogy vannak fiatal és lelkes könyvtárosok!

Őszintén kívánok Nektek sok sikert!

Üdvözlettel:

DEÁK VALI

3. történet

Emlékeim a Semmelweis Egyetem Központi Könyvtáráról, magamról, kollégáimról, a XX. század végéről

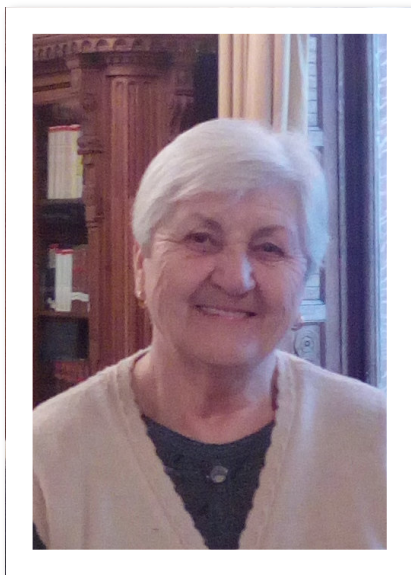
Nevem: SZALAY ATTILÁNÉ (MARIKA), és immár 23. éve nyugdíjas vagyok. 1988-tól 1999-ig dolgoztam a SOTE Központi Könyvtárában (Bp., Üllői út 26.), először mint fénymásoló csoportvezető, majd miután bevezetésre került a mágneskártyás önkiszolgáló másolás, raktárosi munkakörbe kerültem. „Pályafutásom” vége felé kb. 2 évig – miután elvégeztem az egyéves könyvtáros-asszisztens képzést – kölcsönző könyvtáros lehettem, és a könyvtári gépi katalógusépítésben is részt vehettem, amit nagyon szerettem. Elérve a nyugdíjkorhatárt, éltem a lehetőséggel, és „leléptem”, mivel várt rám az unokákra vigyázás nemes feladata. Mára már 2, de nemsokára 4 dédunokás dédimami vagyok/leszek.

De hogyan folyt le anno a 90-es évek elején egy munkanap, a könyvtárlátogatók kiszolgálása, és pl. a könyvtárközi kölcsönzés – különösen a másolói munka szempontjából?

Valahogy így:

Reggelente, amikor a raktáros felhozta a postázóból a friss orvosi folyóiratokat, „cardexelés” után ki kellett vinni azokat az olvasóterembe, sorba kirakni a tárlókra még a nyitás előtt. Aztán a szintén postán borítékban érkező könyvtárközi kölcsönzői kéréslapok alapján (legtöbb cikkmásolat-kérés volt) a raktárosok előkeresték a folyóiratokat, amelyekből aztán lemásoltuk a kért cikket, borítékoltuk, és a számlázásra előkészítve összesítő készült, ami a másolatokkal együtt postázva lett.

A könyvtár látogatóinak (orvosok, hallgatók) kéréslapot kellett kitölteniük a folyóiratok helyben olvasásához (akkor még zárt raktár volt!), és átadni a raktárosnak (egyszerre csak 5 folyóirat!), majd, ha másolatot kértek, azt szintén kéréslappal rendelhették meg. Később az önkiszolgáló másolás és a nyitott raktár ezen már sokat könnyített. Persze az intézeti és klinikai kérések megmaradtak, és a Rektori Hivatal részére történő sok másolói munka is.

Az alábbi emlékező írást még 2008–2009 táján írtam, részben a magam számára, részben egy esetleges megjelentetésre – úgy tűnik, most jött el az ideje.

Az egyetem Központi Könyvtárába 1988-ban egy meghirdetett állásra jelentkeztem sokszorosító fénymásolónak. Bár vonzó volt a tekintélyes intézmény, mégis nehezen szántam rá magam a váltásra, mivel az akkori munkahelyemen már 25 évet töltöttem el, tehát nem voltam ún. vándormadár típus. Az döntötte el a dolgot, hogy amikor telefonon jeleztem, hogy csak a felmondási időm letelte után tud-

nék menni, egy kedves női hang azt válaszolta, hogy SZERETETTEL várjuk. Ez nagyon jól esett, mert szinte ismeretlenül invitáltak így. Ez a kedves hang pedig PREPOK FERENCNÉ PIROSKÁHOZ tartozott, aki a könyvtár egyik fő-fő tudós munkatársa volt.

Amikor beléptem, csodálkoztam, hogy milyen sokan (31-en) dolgoznak ott. Mivel addig csak a Szabó Ervin fiókkönyvtárat láttam belülről, azt gondoltam, hogy egy könyvtárban 1-2 könyvtáros tesz-vesz szép kényelmesen. Ez a kép aztán ott helyben igencsak megváltozott, egy igazi nagyüzembe csöppentem; sokrétű, felelősségteljes munkát végző, intelligens és egyben barátságos emberek közé kerültem. Igaz, ez az időszak a rendszerváltozás korszakának elejére esett, mindenki felszabadultabban, őszintebben beszélhetett, cselekedhetett, mint azelőtt. Az igazgatói poszton is hamarosan változás történt, DR. VASAS LÍVIA vette át az „uralmat”, aki igazi vezetői egyéniség volt, mindig kész az új, korszerű dolgok megvalósítására, s közben közvetlen, őszinte a munkatársakkal. Egyéni, egészségi problémáikban is mindig lehetett számítani segítségére, még a rég nyugdíjba ment kollégáknak is.

Ugyanígy meghívót kapunk most is minden évben mi, nyugdíjasok a Könyvtár rendezvényeire, ahol külön alkalom van egy kis beszélgetésre. A mai rohanó világban különösen örömteli és elismerésre méltó, hogy a nyugdíjasokat is megbecsülik, számontartják.

Köszönet érte, és a rendszeresen küldött *Egyetemi Újságért* is.

Szeretnék megemlékezni két olyan kollégáról, akik sajnos már nem vehetnek részt ezeken a találkozókön, de igazi jó emberek, jó kollégáim voltak. Az egyikük: az utolsó pesti Úriember, TÓTH LAJOS bácsi, mindenki Lajos bácsija, aki már akkor, mikor beléptem a könyvtárba, túl volt a hetvenen, de kedélye, fiatalos fürge-sége, szellemessége meghazudtolta korát. Csínyekre mindig kész, vicces kedvű, de talpig becsületes és segítőkész ember volt. Belépésem után Ő vezetett be az Egyetem rejtelmibe, hogy az orvosi, tanári, személyi hierarchiában eligazodjak. Jótanácsokkal, igaz bölcses-ségekkel segített, jól együttműködtünk majd 10 évig a fénymásolás területén. Kicsit persze öntörvényű is volt, igazi agglégény életet élt, de például a növénye-ket, virágokat nagyon szerette, sokszor nyáron munkába jövet, látva a kiszáradt fákat az Egyetem előtt, mielőtt dolgozni kezdett, lement és meglocsolta őket. Ott-hon is sok növénye volt, elmesélte, hogy beszélgetni szokott velük, és megsimogatja, akkor szebben nőnek. Nagyon megvágotta, mit eszik, ügyelt az egészségre, sőt, még a süteményt sem mindenkitől fogadta el.

Kis kitérő: Mostanában, amikor a WHO és más egészségügyi szervezetek kénytelenek kampányban népszerűsíteni a szappanos kézmosást a fertőzések megelőzése végett, eszembe jut Lajos bácsi egy másik rögeszméje, a WC előtti, utáni kézmosásról. Szerinte a mellékhelyiségek ajtajára fel kellene írni: *Ki ide belépsz, először is moss kezet (főleg a férfiak), távozáskor természetesen (?) úgyszintén.* Megfigyelései szerint ez sajnos még az orvosi egyetemen sem volt mindenki-nak természetes. (Szegény Semmelweis!) Hát ilyen volt a jó Lajos bácsi, aki még a Vas utcai kórházi ágyon, halála előtt is mindig a könyvtárba készült visszajönni, amit úgy szeretett, mint az otthonát.

A másik jó kollégám BOHM JÁNOS raktáros volt. Szorgalmas, békés természetű, segítőkész ember. Csak akkor lett néha ideges, amikor a sok elpakolás és egyéb sűrű munkája közben jött a sztentori hang az igazgatói

iroda felől: Raktárost kérek... Akkor tudta, hogy mindent félbe kell hagyni és a legújabb feladatot teljesíteni. Morgolódva bár, de megtette...

Raktárosként jól együttműködtünk, de mivel Ő volt a raktárosi terület mindentudója, sokszor kellett kérdeznem tőle, hogy mi hol van, melyik folyóiratnak mi volt az előző neve, létezik-e még vagy kiselejtezték, stb. Majdnem egy időben mentünk nyugdíjba, s mivel a fiamékhoz közel lakott, én pedig a kis unokámra vigyáztam, néha meglátogattam a játszótérre menet, és elbeszélgettünk a könyvtári időkről. Sajnos nem sokáig tehattük, mert egy gyógyíthatatlan betegség megtámadta és 2002-ben elhunyt. Betegségét olyan nemesen, hősiiesen viselte, hogy az mindnyájunk számára példaadó lehet. Nyugodjék békében.

Ki kell még emelnem feltétlenül a Könyvtár jolije-jokerét, a kedves VIOLÁT (NYIRI SÁNDORNÉT), aki szinte az egész könyvtárat egyedül takarította már hajnaltól, hogy nyitásra már minden tiszta legyen. Emellett sok más kényes munkát (kézbesítés, titkárságon helyettesítés, sokszorosítás, tea- kávé-, sőt néha lecsófőzés) is szó nélkül elvégzett észrevétlenül. Neki is köszönöm a sok segítséget és a barátságot.

A Könyvtár teljes átköltöztetéséhez, átszervezéséhez a magam részéről már csak „távolságtartó együttérzéssel” tudtam hozzájárulni, emlékezve arra, hogy annak idején én is szenvedő-tevékeny résztvevője voltam (több még élő, ill. már meghalt kollégával együtt) a szükséges fejlesztéseknek, festéseknek, átalakításoknak.

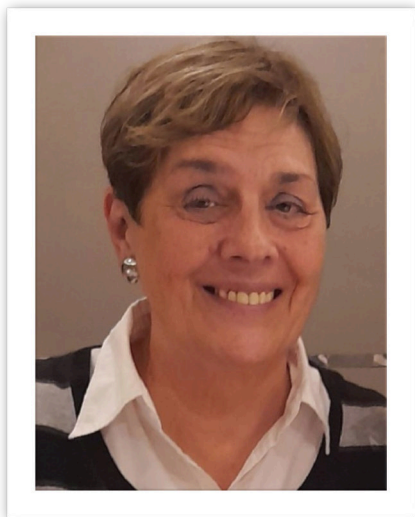
Befejezésül kívánok a még szolgáló és már nyugdíjas kedves munkatársaimnak is jó egészséget.

Ad multos Annos!

SZALAY ATTILÁNÉ,
a SE Központi Könyvtárának egykori
munkatársa, jelenleg nyugdíjas

4. történet

Több mint fél évszázad – röviden

Kedves régi és új Kollégák!

Megismertek a képen? A régi kollégák biztosan, az újaknak bemutatkozom: HOVÁN LÁSZLÓNÉ, ANDREA vagyok, az Országos Idegsebészeti Intézet volt könyvtárosa. Lassan 2 éve nyugdíjas. Nem volt egyszerű az aktív életből váltani, egy másfajta életet élni. Az elmúlt 53 könyvtárosi év jelentős nyomot hagy az ember életében. Most nem az IF van az eszemben, hanem hogy mit főzök holnap és mikor melyik unokára kell vigyázni. Ismeritek, ugye?

Sokat gondolok a mostani könyvtárosokra, akik sok nehézségen mennek keresztül. A mi időnk sem volt problémamentes, több helyen még számítógép sem volt, de utánajártunk dolgoknak. Elmentünk egymáshoz tanulni, tanfolyamra jártunk, szóval nagyon akartunk, segítettük egymást.

Ezért csak azt tudom ajánlani a mai fiatal kollégáknak, ne adják fel!! Akarás, kitartás és a szakma szeretete kell!!!

Szeretettel küldöm Mindenkinek:

ANDREA

5. történet

Üzenet a sorok között

ABudai Irgalmasrendi Kórház, korábban Országos Reuma és Fizioerápiás Intézet (ORFI) könyvtárából mentem nyugdíjba 2021 áprilisában.

A könyvtár történetét most nem ismertetném, azt már részletesen megírtam 2005 januárjában a *Könyvtári Levelező Lapban* (Az Informatikai és Könyvtári Szövetség Hír- és Levelezőlapja) a *Budai Irgalmasrendi Kórház Könyvtára* címmel megjelent cikkemben.

És talán vannak még néhányan, akik részt vettek 2014 áprilisában a Publika Magyar Könyvtári Kör szervezésében a könyvtárunkban megtartott közgyűlésen, amely egyben a Kórház és az Orvosi Könyvtár bemutatkozásával egészült ki. Erről a cikk az *Agrárkönyvtári Hírvilág* 2014. XXI. évfolyam 2. számában jelent meg.

Most inkább a kisebb kórházi, intézeti könyvtárakban dolgozó kollégáknak a régi, talán „aranykornak” nevezhető időkről szeretnék írni.

Ez a *belle époque* az én ORFI-s munkám kezdete előtt, FODOR LÓRÁNTNÉ – korábbi könyvtárvezető – működése alatt indult. Abban az időben egy nagy tudású patológus, DR. FARKAS KÁROLY professzor úr volt a főigazgató, aki figyelemmel kísérte a szakirodalmat. Könyvek, folyóiratok rendelését tanácsolta, és egy kisebb tudományos orvoscsoporthoz nevezett ki a megrendelések szakmai értékének megállapítására. FARKAS KÁROLY igazgató úr a folyóiratok beérkezésekor azokat azonnal átlapozta, és kiadta a különböző szakterületen tevékenykedő orvosoknak az elolvasandó cikkek jegyzékét – amit aztán számon is kért! Szigorú szakmai elvárásainak, széleskörű tudásának és hozzáértésének köszönhetően az ORFI annak idején az ország egyik elsőrangú, megbecsült intézménye volt.

1982-ben vettem át a könyvtár vezetését. FODOR LÓRÁNTNÉ SÁRIKA nyugdíjasként maradt mellettem, és tanácsaival segítette a munkámat, amiért hálás vagyok neki, mert a korábbi, OSZKban folytatott tevé-

kenységemet más területen végeztem, nem volt gyakorlatom a vezetésben, irányításban. Helyettesem, DR. POLNER KÁLMÁNNÉ (MARA) felkészültségével, világos, minden újra nyitott szemléletével segítette és távollétemben irányította a könyvtár munkáját.

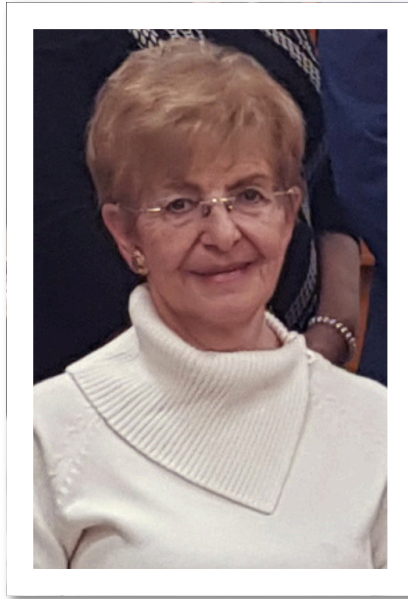
Csak érdekességként szeretném megemlíteni, hogy az egészségügyben dolgozó könyvtárosok munkáját akkor külföldön is méltatták. 1985-ben jelent meg az *Amerikai Magyar Szó* című napilapban egy cikk *Ezeréves utazás az ORFI körül* címmel (1985; 39:32), amelyben az orvosok interjúi mellett a velem folytatott beszélgetést is megemlíti, melyet a reumatológiai betegségek balneológiai terápiájáról folytattunk. Könyvtárunk fő gyűjtőköre a reumatológia, fizioterápia és balneológia területe volt, ebben az időben szinte egyedülállóan széles körben.

A könyvtári élet virágzott az Intézetben. Támogatták képzésünket, továbbképzésünket. Részt vehettünk akár többnapos konferenciákon, kongresszusokon, ami lehetővé tette, hogy ismeretségeket, barátságokat kössünk más könyvtárak dolgozóival, és ezek a barátságok nagymértékben elősegítették a könyvtárközi munkánk gördülékenységét, így nem csak a saját állományunkból tudtuk kielégíteni az olvasók igényeit.

Az OSZK és Publika Könyvtári Kör szervezésében többnapos könyvtáros kirándulásokon vettünk részt, először országon belül, majd az elszakadt magyarlakta területek könyvtárait látogattuk, de eljutottunk Spanyolországba, Hollandiába, Németországba és Ausztriába is az ottani könyvtári rendszerekkel ismerkedni. Ezek az utak maradandó élmények voltak, és az együtt töltött szép napok újabb ismeretségeket és barátságokat eredményeztek, melyek révén szinte egy láthatatlan háló kötött össze bennünket, ami munkánkban nagy segítség volt.

Abban az időben még volt ebédlő az ORFI-ban, ahol kiakasztottuk a frissen érkezett folyóiratok és könyvek jegyzékét. Ebéd után az orvosok egyenesen a könyvtárba jöttek, átnézték a szakirodalmat és egymással beszélgetve értékes tapasztalatokat cseréltek. Számunkra is tanulságosak voltak ezek a délutánok.

Akkoriban a reumatológiai szakvizsgára készülő orvosokat egyedül a mi intézetünkben képezték. Számukra rendszeresen figyeltük és gyűjtöttük a vizsgakérdéseket, differenciáldiagnosztikákat, módszertani leveleket, szakmai ajánlásokat, és egyidejűleg ismer-

retségeket kötöttünk szinte az egész országból érkező reumatológusokkal.

A Semmelweis Egyetem Gyógytornász Kara hallgatóinak szakirodalmi ellátását is vállaltuk. Bibliográfiát és másolatgyűjteményt készítettünk számukra a leggyakrabban keresett témákból, korábbi vizsgakérdésekből. Mindezek a lehetőségek és találkozások a látóköriünk kiszélesedését segítették elő.

A könyvtárat második otthonnak tekintetem, az olvasókat megbecsült vendégeknek.

Aztán lassan elkezdődött az átalakulás. Először egy ajándékba kapott használt Commodore számítógép képében. Akkor még adatbázisok hiányában inkább csak levelezésre használtuk, de már ez is megteremtette a személyes találkozást.

Majd számítógépes tanfolyamot végeztünk, adatbázisokat rendeltünk és lassan kiürült a könyvtár. A kérések e-mailben érkeztek, mi kerestük a világhálón a témának megfelelő cikkeket, majd e-mailben elküldtük őket.

Nagyon kitágult a világ, de mégis magunkra maradtunk, már nem volt mindennapos a visszajelzés, hogy az általunk küldött kutatás jó, vagy csak megfelelő volt.

De a világ megváltozott, és ennek így kellett lennie. Internet nélkül már elképzelhetetlen az életünk. Sok szempontból könnyebb lett a munka, vége a nehéz könyvek emelgetésének, lapozgatva keresni a főbb hívszavakat, kartonokra írógéppel írni a címeteket, stb. De úgy érzem, hogy most egy kicsit eluralkodtak a gépek.

Vigaszként csak annyit mondhatok, hogy lassan létre kell jönnie egy egyensúlynak, ahol az emberek nem csak virtuális térben fognak találkozni és nem csak a világhálón olvasgatnak. Az élet minden területén előfordulnak olyan esetek – sok ilyen meg is élünk –, hogy dolgok kimennek a divatból, elavulnak, aztán egyszer csak reneszánszukat élik, és jobban és fejlettebb módon virágoznak, mint azelőtt.

A magam részéről nagyon szeretem a könyveket, a papír illatát, régi könyvek sárgult lapjait, a nyomtatott szöveget. Minden este olvasok, de emellett be kell vallanom, hogy otthonra, nyugdíjas létem dacára előfizettem az Arcanum Digitális Tudománytárra, amit nap mint nap nagy örömmel használok.

Tudom, hogy sok esetben a kórházak főigazgatói már nem orvosok, hanem valamilyen gazdasági vég-

zetségű managerek, akik a könyvtárat egy olyan kórházi egységnek tekintik, ami a pénzt nem hozza, hanem viszi. Hiszen ott vannak az adatbázisok! Igen, de az tud igazán eligazodni az adatbázisok nyújtotta lehetőségek között, aki napi szinten használja azokat és ideje van hozzá, ami a mai túlterhelt orvosoknak komoly problémát okoz. De bízunk benne, hogy mindig lesznek olyan vezetők, akik fontosnak és szükségesnek tartják, hogy legyen szakkönyvtár és abban szakkönyvtáros, aki segíti az intézetben a tudományos munkát végző orvosok kutatását.

De rajtunk is múlik, milyen lesz a jövőnk. Kell tartani a kapcsolatot a vezetéssel, fontossá tenni magunkat, és ha nem jönnek hozzánk, nekünk kell menni!

Tisztelettel és szeretettel írtam le mindezt a jelenlegi könyvtárosoknak és biztatom őket, hogy végezzék lelkesen továbbra is munkájukat, őrizzék a hagyományokat, legyenek nyitottak az új kihívásokra és tegyék nélkülözhetetlenné magukat és könyvtárukat.

DR. SÁNDOR ISTVÁNNÉ, MARI

